

ספר הזוהר

מתתנא האלוקי

רבי שמעון בר יוחאי זיע"א

ספר זוהר תורה

הוא לקוט גדול ונפלא מכל ספרי הזוהר,
כל המאמרים השייכים לכל פרשה ופרשה עם לשון הקודש,
בכה יוכל כל אחד ללמוד הפרשה ולהבין הפסוקים עם מדרשי הזוהר,
בפרט בשבת קודש שהוא זמן המיוחד ללמוד הזוהר הקדוש,
ובזמן קצר כ-7 דקות ביום ילמד הפרשה עם מתיקות הזוהר,
"ספר הזוהר אפילו בקריאה לבד יש בו פוח לעשות נסים" (הנהגות הרמ"ז דף קעה:)

פרשת משפטים

"דף היומי"

מסדר ומחולק כפי ימות השבוע

בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי

מופץ ללא מטרות רוח פלל - לקירוב הגאולה ברחמים

יצא לאור ע"י מפעל הזוהר העולמי, עיה"ק בית שמש תובב"א
חודש שבט שנת תשע"ב לפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,

ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב משפטים לביש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

תוכן הענינים

ג	נשמה זאת עושקים עוד פעם כי ידוע שתחמיץ	ה	כל יהודי שנימול כדון הוא בן חורין בשנה השביעית
יד	רק על ידי העושק נעשית נשמה ששייכת להקליפה	ה	בשמיטה יש גם מנוחת הרוח והגוף
	ה' פודה אותה נשמה על ידי שסובלת יסורים ביד הליל"ת ואחר	ה	עבד יש עליו עול רבו
יד	כך מגביהה	ה	האדם מקבל עליו עול מלכות שמים וכך הוא יכול לעבוד את
יד	אין נמסרת לאומות העולם רק לתינוקות בני ישראל	ה	ה' כראוי
יד	בהשגחת ה' נעשה ואין כלל כח לס"א לשלוט	ה	עבד פטור מקריאת שמע
יד	בסוף יוצאת לחרות וה' פורש עליה לבוש כבודו	ו	כשיוצא לחרות מקבל עליו עול מלכות שמים וצריך לקיים את
יד	עוד קודם בריאת העולם צייר ה' את כל הנשמות לפניו וראה	ו	כל המצוות
טו	התנהגות כולם	ו	עבד שאינו רוצה לצאת אינו רוצה לקבל עליו עול מלכותו וזהו
טו	הנשמה מפחדת, ויורדת לעולם הזה בעל כרחא	ו	פגם שלו
טו	התורה מזהרת שישמרו על הנשמה	ו	הוא פגם במלכות שבה תלוי השמיעה לכן תיפגם שמייעתו
טו	ה' מבקש שהאדם יראה שהנשמה תחזור נקיה	ז	סודות הגלגול
טו	נשמה זכאית תהיה מזומנת לעתיד ליכנס בתוך אותו	ז	אלה הם סדרי העונשים של גלגול לנשמות
טו	הגוף	ז	יש כמה אופנים שנשמתו של אדם מתחייבת בגלגול
טז	נשמה שאינה זכאית, הגוף נאבד לגמרי	ז	נשמה של זיווג בימי החול צריכה לתקן פגמיה על ידי יסורים
טז	האדם יחזור בתשובה ואז יפדה את הנשמה	ז	וכדומה
טז	כמה טוב לנשמה שלא חטאה אוי לנשמה שחטאה	ז	נשמה של זיווג בשבת מתקנת פגמיה על ידי תורה ומצוות
יז	ה' משתבח כל יום באדם ששומר עצמו מחטא	ז	איש שעובד את ה' בעולם זוכה להתדבק בו צפונת דז"א
יז	ה' מנשק לנשמה טהורה כמו שאב מנשק בתו	ז	אם אינו עבד ה' יהיה נמכר לאדם אחר שעובד את ה' ואח"כ
יז	במועדים ושבתות ה' משתעשע עם רוחות הצדיקים	ז	נמסר למלכות
יח	הנשמה מקבלת לעולם את שפע הג' דברים	ז	אם לא רצה לצאת לחפשי אז יורד יותר ונמסר לס"א ולכן
יח	"שארה" הוא מזון הנשמה	ח	רוצעים באזנו
יח	ה' פורש על הנשמה לבושו לשמרה מהחיצונים	ח	ביובל יוצא מרשות הסי"א ונכנס שוב לבחינת המלכות
יח	עונתה היא שפע מעולם הבינה	ח	ואם לא הוליד, אחר כך מתגלגל ביסורים עד שימצא גואל
יח	שלש דברים הללו רק לנשמה צדקת	ח	מי שעסק בפריה ורביה ולא עלה בידו יתגלגל עוד פעם
יח	על ידי מעשים טובים זוכים בשנת י"ג לנפש ובשנת כ'	ח	ויזכה
יח	לרוח	ח	מי שלא עסק בפריה ורביה יתכן שהמלכות תחזירנו בגלגול
יח	אם הילד משבר את כח הס"א נותן ה' מתנות לנשמתו שתינתן	ט	ויהיה לו בנים מגרושה
יט	לו בשנת י"ג	ט	אין דבר בעולם שעומד בפני התשובה
יט	נשמה יתירה ביום השבת	ט	במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים
יט	נשמות הגרים זוכים לחזור אל מקורם על ידי שנשמות ישראל	ט	לעמוד
יט	מתלבשות בהם	ט	היה אפשר להם להוליד והם לא רצו יתגלגלו ולא ידווגו עוד
כ	נשמה שמתגלגלת לוקחת נשמה של גר	ט	יחד
כ	יש הרבה סודות בעניני הגלגולים	ט	אין בירשותו של אדם לישא את מי שרוצה
כ	הנשמה באה מלמעלה	י	הקדים בתפילה ולקח אשה שאינו שלו אין הבנים שלו
כא	הנשמה מתלבשת ברוחה וברוח של הגר בירידתה לעולם	י	כיון שלא רצה להוליד מיעט את הבנים ועקר אותם מן אילן
כא	הזה	י	הנשמות
כא	המת בלא בנים תיקונו על ידי הגואל שמוליד בנים ורוחו נכנס	י	לפיכך כדי שיהיה לו בנים צריך להתגלגל פעם שלישית
כא	באותו בן	יא	ה' ממית איש שנשא אשה ששייכת מדינא לאחא, כשהגיע זמנו
כא	בן היבמה יש שני רוחות רוח אביו ועוד הרוח שהשאר אביו	יא	לישא אותה
כא	בהיבמה	יא	בתפילה ותחנונים מועיל שלא ימות
כג	יש כמה מיני אנשים שלא יקומו בתחיית המתים	יא	ה' מקבל השב בתשובה
כג	המת בלא בנים יקום בתחיית המתים	יא	עונשו שהוא נכנס לרשות הסי"מ וסובל צער
כד	כל דבר בעולם עושה ה' מזה דברים	יא	כשמגיע היובל מכניסים אותו לצרור החיים
כד	בת זוגו נעשית אימו	יב	בגאולה העתידה לא יצאו בחיפזון כמו בגאולת מצרים
כד	ברחמים אפשר לקבל אשה ששייכת לאחר	יב	נפש ורוח ונשמה של אדם לפי מדרגתו
כד	מה נעשה עם רוחו של אדם שמת והניח בנים	יב	נשמה שהיא בת מלך לא תתגלגל בגוף של הסי"א וגם לא
כד	הרוח של בעלה שמת עם רוח בעלה החי אין מתיישבים	יג	תחטא בגלגולה
כד	יחד	יג	מאזני צדק ומרימה למעלה
כה	אחד משני הרוחות מנצח לבסוף	יג	צד הרע עושק נשמות מהצד הטוב
כה	אם גבר רוח הראשון לא ישא אותה איש יותר	יג	נשמה זאת שנעשקה לא תתגלגל באומות העולם
		יג	עושקים אותם עוד פעם כשהם תינוקות

הרואה צדיקים כאילו רואה פני השכינה לה
 צריך ללכת לצדיקים ללמוד מהם לה
 שלא לערב הקדושה בהקליפה לו
 גם הקדושה וגם הטומאה תלויים בשכינה לו
 ישראל מביאים ביכורים ועל ידי זה לא נמסרים לצד
 הטומאה לו
 האוכל בשר בחלב גורם לעורר את כח הטומאה לו
 ה' אמר כן בשביל להתפייס עם ישראל שהם יאמרו שרוצים את
 ה' ולא מלאך לו
 לדעת ר' שמעון הכוונה על השכינה לו
 כאן קיימו מצוות פריעה לח
 רמז לשכינה הקדושה לח
 משה קישר את ישראל עם השכינה ואת שניהם בז"א לח
 משה וישראל זכו לדברים הרבה שלא היו זוכים בהם עד
 עכשיו לח
 אסור להסתכל בקשת ובידי הכהנים בשעה שנושאים
 כפיהם לט
 אסור להסתכל בקשת שלמעלה ובקשת שלמטה לט
 בני ישראל ראו את הארת השכינה לט
 תחת רגלי השכינה היתה לבנה שנעשתה מילד שהכניסו
 ללבנה לט
 הארת היסוד שממנו נמשך הארה לע"ב מלאכים הסובבים את
 המלכות מ
 חטאם שאכלו ושתו מא
 הלוחות היו כתובים מאש שחורה על גבי אש לבנה
 והאותיות היו נראות משני ^{הפדדים} מא
 אש שחורה ואש לבנה נגד חסד וגבורה מא
 ענין הריון התורה והמצוה מב
 תורה שבעל פה קיימת על תורה שבכתב מב
 משה היה יותר גבוה מכל נביאי האמת מב
 הנביאים היו נכנסים בתוך ענן וכך עלו לה' מב
 הנשמות כשעולות למלכות נהנות שם מאור ז"א מג
 נותנים לצדיקים בעולם הבא חלוקא דרבנן כדי שיוכלו ליהנות
 מהאור מג
 במלכות יש מושב ג' דיינים חסד גבורה, ותפארת שהוא
 המכריע, ונקרא דיין אמת מג
 מפרט הדינים מג
 לעתיד ידונו את הס"מ ובת זוגו על כל הדברים מד
 נזק צער ריפוי שבת בושת שיהיו צריכים לשלם לבני
 ישראל מד
 הגזלות שגזלה הס"א מד
 הס"מ צריך לשלם נזק של קרן שן ורגל מד
 בור זו ליליית מד
 הבער ואדם המזיק מד
 ה' ישלם לס"מ שביגנו יצאו ישראל אל הגלות מה
 שכן הדין אמת ועונשו להיפך מה
 שלא להטות דין מה
 ישראל יהיו ראשית תבואת ה' מה
 בזכות שישראל עוסקים בתורה יורד שפע מזון לעולם מו
 בזכות הצדיקים יצאו ישראל מהגלות מו

הנושא אלמנה כמו שנכנס לאניה בים בשעת סערה ללא
 משוטות כה
 אם הרוח השני גובר הרוח הראשון הולך לו כה
 הולך ומתגלה לאנשים ומודיע להם דברים כה
 אחר כן הולך לגן עדן יחד עם הרוח כה
 המתים הבאים אל החיים כשמתפללים על קברם באים עם זה
 הרוח כה
 אם האשה לא היתה נישאת לא היה בעלה מתייגע כל כך כה
 סיבה שנישאת האשה לשני כי השני הוא בן זוגה כו
 אפילו שהשני הוא בן זוגה ממש אין האלמנה מחויבת להינשא
 לו כו
 אלמנה שלא נישאת לאחר מיתתה מתחברת עם בעלה על ידי
 הרוח כו
 אלו שלא רצו להוליד ולכן הם מתגלגלים נושאים גרושות כו
 מי שמגרש אשתו ראשונה אפילו מזבח מוריד עליו דמעות כז
 כיון דהיתה לאיש אחר וירדה ממדרגתה לא טוב שבעלה
 הראשון גם ירד כז
 אם נישאת הגרושה לאחר אסורה לבעלה אבל לאחר
 מותרת כז
 איש שיש לו בנים דבר רע לו שישא גרושה כח
 המכשפות הם בעיקר נשים כט
 ישראל פסקה זוהמתן כט
 בנשים לא פסקה לגמרי ועוד שחזרו לזוהמתן במעשה
 העגל כט
 אשה בימי טומאתה צריך להזהר ממנה כט
 בעופות שורה גם כן כח הנחש ויש שם כישוף כט
 למה בא רעב ופוגע בעניים בשעה שהעשירים עברו את
 העברות ל
 ה' עושה טוב לרשעים בשביל לאבדם ל
 כשהעניים צועקים ה' מתבונן ברשעים שבשבלים בא הרעה ל
 בבחינת יסוד ומלכות נקרא קדוש ולמעלה בחכמה וכו' נקרא
 קדוש ל
 טרפה אסור לבני ישראל לא
 טעם איסור אכילת נבלה הוא יותר מטרפה, כיון שנתבלה על
 ידי ישראל לא
 ישראל נקראים אנשי קדש אנשי הבינה הנקראת קדש לא
 ישראל הם בני אבא ואמא והם נקראים אחים להקדוש ברוך
 הוא לב
 אסור לבייש בן ישראל לב
 תקימו מצוותי שלא יאונה לכם כל רע לב
 אל תגרמו שתגלו לבין האומות לב
 ה' מזהיר את ישראל לטובתם לב
 העוסק בתורה כאילו עוסק בהקדוש ברוך הוא עצמו לב
 אסור לקרוא בספרים של חכמות חיצוניות לג
 במועדים תלוי האמונה לג
 מצות ראייה כדי לקבל שפע לג
 בזכות מצות מילה עקר ה' גוים מנחלתם ונתן לישראל לג
 ה' משתבח עם שומרי הברית לד
 ג' רגלים נגד האבות שקיבלו עליהם הברית לד
 אין לזקוף האצבעות בחינם אלא בברכה ותפילה לד

❁ פרשת משפטים ❁

זוהר חלק ג' פרשת בהר דף קח ע"א

כל יהודי שנימול כדין הוא בן חורין בשנה השביעית

"וְאֵלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תִּשִׂים לַפְּנֵיהֶם, כִּי תִקְנֶה עֶבֶד עֲבָרֵי שָׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד וּגְוִי", אמר רבי אלעזר, כל בן ישראל שנימול ויש בו רושם הקודש, יש לו מנוחה בשמטה, שהרי שלו היא שמטה ההיא לנוח ב[ו]א, וזה נקרא שבת הארץ, ודאי יש בה חירות.

בשמיטה יש גם מנוחת הרוח והגוף

ויש בה מנוחה, כמו שהשבת היא מנוחת הכל, כן גם שמטה היא מנוחת הכל, הוא מנוחת הרוח והגוף.

עבד יש עליו עול רבו

ובאותה מנוחת הארץ צריכים העבדים לנוח, ולפיכך **"וּבְשִׁבְעַת יָצָא לַחֲפָשֵׁי חֲנָם"**, מהו **"חֲנָם"**, אפשר תאמר שאינו נותן לאדונו כלום^[1], אלא זה סוד, וכך למדנו, כתוב: **"זְכַרְנוּ אֶת הַדָּגָה אֲשֶׁר נֹאכַל בְּמִצְרַיִם חֲנָם"** (במדבר יא, ה), **"חֲנָם"** בלא ברכה, שלא היה עלינו במצרים העול שלמעלה.

האדם מקבל עליו עול מלכות שמים וכך הוא יכול לעבוד את ה' כראוי

ובא וראה, שעבדים פטורים מעול מלכות שלמעלה, ועל כן פטורים מן המצות, מהו עול מלכות שמים, היינו כשור הזה שנותנים עליו עול מתחלה, בשביל להוציא ממנו טובה לעולם, ואם אינו מקבל עליו עול ההוא, אינו עושה כלום, כן גם נצרך לו לאדם שיקבל עליו עול בתחלה, ואחר כך יעבוד בו בכל מה שנצרך, ואם אינו מקבל עליו עול הזה בתחלה, אינו יכול לעבד.

זיו הזוהר

הזהר, שבשמיטת הארץ גם העבד ינוח ויצא לחפשי חנם, לא לגמרי להשתחרר, אלא כדי שיקבל עליו עול מלכות שמים בשנה הקדושה הזאת, על ידי מנוחתו מן העבדות, ובאופן שאחר כך ישלים עבודתו לשש שנים כמו שנמכר. **ב.** בלשון בתמיה.

א. מפשטות דברי הזוהר כאן נראה שסובר, שעבד עברי יוצא לחפשי בהגיע שמיטת הארץ בתוך השש שלו, כאמור לקמן, ובההוא נייחא דארעא אצטריכו עבדין נייחא, אבל דעת הפוסקים, שאינו יוצא לחירות בשמיטת הארץ, אלא בשנה השביעית לעבודתו, כיון שנמכר על שש שנים, ואולי כוונת

עבד פטור מקריאת שמע

ועול הזה אינו שורה במי שהוא אסיר באחר, ועל כן עבדים פטורים מעול מלכות שמים, ואם מעול הזה פטורים, מכל שאר פטורים, שהרי השאר אין שורה על האדם, עד שימצא אצלו עול הזה.

כשיוצא לחרות מקבל עליו עול מלכות שמים וצריך לקיים את כל המצוות ולפיכך היו ישראל אוכלים במצרים חנם, ואף כאן **"יֵצֵא לַחֲפְשֵׁי חָנָם"**, שהרי הוא עבד, וכל מה שהוא עושה חנם הוא, בלי עול מלכות שמים, ואף על פי שחנם היו מעשיו, יצא לחפשי ותהיה לו מנוחה.

ולאחר שהוא חפשי ונמצאת בו מנוחה, נותנים עליו עול מן המקום שהוא שהוציא אותו לחפשי.

עבד שאינו רוצה לצאת אינו רוצה לקבל עליו עול מלכותו וזהו פגם שלו

ואם זה העבד מסרב לצאת לחירות, כמו שכתוב: **"וְאִם אָמַר יֹאמַר הָעֶבֶד אֶהְבֵּתִי אֶת אֲדֹנָי וגו'"**, הרי זה בודאי פוגם למקום הזה, שעזב עול מלכות שלמעלה, וקבל עליו עול אדונו, ולכך מה כתוב: **"וְהִגִּישׁוּ אֲדֹנָיו אֶל הָאֱלֹהִים וְהִגִּישׁוּ אֶל הַדָּלֶת וגו'"**, **"אֶל הָאֱלֹהִים"** סתם, היינו אצל המקום שהוא שפגמו^[1], שהוא גם כן נקרא אלהים.

ולאיזה מקום יקרב אצלו, **"אֶל הַדָּלֶת או אֶל הַמְּזוּזָה"**, לפי שזה המקום הוא הפתח שלמעלה^[1], ונקרא מזוזה, וזה נתבאר.

וכיון שהוא נתכוין לפגום למקום הזה, פגם שהוא נשאר בו בגופו, זהו שכתוב: **"וְרָצַע אֲדֹנָיו אֶת אָזְנוֹ בַּמַּרְצֵעַ וַעֲבָדוֹ לְעַלְמִם"**, יהיה עבד תחת רגלי אדונו, עד שנת היובל.

הוא פגם במלכות שבה תלוי השמיעה לכן תיפגם שמיעתו

"אֶת אָזְנוֹ" למה, זה נתבאר, אבל השמיעה בה השמטה תולה^[1], ומפני שהוא פגם שמיעה זו, תפגם שמיעה שלו, וישאר הפגם בו, ולא ישאר הוא עבד לאדונו, עד שיתקרב למקום שהוא שפגם, ויהיה נפגם הוא לפניו, וישאר בו פגם ההוא, ולפיכך **"וְהִגִּישׁוּ אֲדֹנָיו אֶל הָאֱלֹהִים"** סתם, כמו שנתבאר.

זיו הזוהר

בהאי מוסב על השמיעה, היינו שהשמטה תולה בזו השמיעה, וכונתו שהשמטה היינו חירות, ומקור החירות ידוע שהוא הבינה שנקרא יובל, וזה העבד שפגם במדת המלכות בעבור עבודתו, פגם שלו מגיע גם למקור השמיעה, שהוא היובל, לכן תרצע אזנו, ויפגום כלי השמיעה שלו, אצל הדלת ויעבד עד היובל.

ג. סתם אלהים היינו מדת המלכות, והוא פגם שם במה שלא רצה לקבל עליו עול מלכות שמים, בשנה הקדושה הזאת. ד. **"זֶה הַשְּׁעָר לַה"** (תהלים קיח, ט) כידוע, תרע"א בגימטריא אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד, וכן מזוזה בגימטריא אדני. ה. הנה ידוע שהשמיעה היא בבינה, ושמטה מרמז על מלכות, לכן כך יפורש, שהשמיעה בהאי שמיעה תליא.

סודות הגלגול

זוהר חלק ב' פרשת משפטים דף צד ע"א

אלה הם סדרי העונשים של גלגול לנשמות

פתח רבי שמעון ואמר, "וְאֵלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תִּשִּׂים לִפְנֵיהֶם", תרגומו ואלין דיניא די תסדר קדמיהון, אלה הם סדרי הגלגול, דינים של הנשמות שנידונות כל אחת ואחת לקבל עונשה.

יש כמה אופנים שנשמתו של אדם מתחייבת בגלגול

"כִּי תִקְנֶה עֶבֶד עֲבָרֵי שְׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד, וּבִשְׁבַעַת יֵצֵא לְחַפְּשֵׁי חָנָם", חברים, הגיע העת לגלות כמה סודות נעלמים בענין גלגול, "כִּי תִקְנֶה עֶבֶד עֲבָרֵי שְׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד", כאשר הנשמה מתחייבת בגלגול.

נשמה של זיווג בימי החול צריכה לתקן פגמיה על ידי יסורים וכדומה אם היא מצד ההוא של העבד מטטרוין, שהוא כולל ששה צדדים^[1], כתוב בו: "שְׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד", גלגול שלה לא יתחייב אלא שש שנים, עד שמשלמת שש מדרגות מן המקום ההוא שנלקחה משם.

נשמה של זיווג בשבת מתקנת פגמיה על ידי תורה ומצוות

אבל אם הנשמה היא מצד השכינה הקדושה, שהיא שביעית בודאי^[1], מה כתוב: "וּבִשְׁבַעַת יֵצֵא לְחַפְּשֵׁי חָנָם", שהצדיק ודאי אין בו מלאכה, וכיון שאין בו מלאכה אין בו שעבוד, והנשמה הבאה משם נאמר בה: "וּבִשְׁבַעַת יֵצֵא לְחַפְּשֵׁי חָנָם", כי אין בה שעבוד.

זוהר חלק ב' פרשת משפטים דף קה ע"ב

איש שעובד את ה' בעולם זוכה להתדבק בו' קצוות דז"א

פתח רב ייבא הזקן ואמר, "כִּי תִקְנֶה עֶבֶד עֲבָרֵי שְׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד וּבִשְׁבַעַת יֵצֵא לְחַפְּשֵׁי חָנָם", בא וראה, כל נשמת זכר עומדת בצורה בעולם של בחינת זכר, וכל נשמת נקבה עומדת בצורה בעולם של בחינת נקבה, ובזמן שהאדם הוא עבד להקדוש ברוך הוא, נדבק בו באותן שש שנים קדמוניות^[1].

אם אינו עבד ה' יהיה נמכר לאדם אחר שעובד את ה' ואחר כך נמסר להמלכות ואם הוא מרחק עצמו מעבודתו^[1], יעקר לו הקדוש ברוך הוא מאותן שש שנים של העולם בחינת זכר, ונמסר לאדם שהוא דבוק בהששה צדדים^[1], שיעבוד לו שש שנים ויעקר מן השש שנים שלמעלה, אחר כך יורד משם ונמסר בהעולם של בחינת נקבה, הוא לא רצה לעמד בבחינת זכר, יורד לעמוד בבחינת נקבה, יבא העולם של בחינת נקבה שהיא שביעית ותקחנו^[1], הרי מכאן ולהלאה הוא עומד בהעולם של בחינת נקבה.

זיו הזוהר

1. היינו שש הספירות שבעולם היצירה.
2. שמקורה ספירה השביעית מדת המלכות של עולם האצילות.
3. היינו שש הספירות, מן חסד עד מלכות, שהן בחינת עלמא דדכורא.
4. הרינו רצה לקיים מצות פריה ורביה. י. יהיה נמכר לעבד, לאדם הדבוק בשש ספירות, של עלמא דדכורא. יא. היינו, לאחר שסבל להיות עבד שש שנים, מכפרת עליו השמטה מדת המלכות, שבעולם היצירה.

אם לא רצה לצאת לחפשי אז יורד יותר ונמסר לס"א ולכן רוצעים באזנו

ואם אינו רוצה לעמוד בה ובגאולה שלה, יורד למטה ונדבק למטה, ונאחז בצד הטומאה, מכאן ולהלאה לאחר שנעקר מהעולם של בחינת זכר ומהעולם של בחינת נקבה, הרי נאחז באלו העבדים שהם מצד הטומאה, עכשיו כיון שכך הוא, נצרך לפגם, לעשות בו רושם של פגם, שהרי כל פגם מצד הטומאה הוא.

ביובל יוצא מרשות הס"א ונכנס שוב לבחינת המלכות

ומן היובל ולהלאה הוא חוזר לגלגול וישוב לעולם כמקדם, ונדבק בעולם ההוא של בחינת נקבה ולא יותר, אם זוכה עושה תולדות אשר מהעולם של בחינת נקבה כולם, בסוד הכתוב: "בְּתוֹלוֹת אַחֲרֶיהָ רְעוּתֶיהָ מוֹבְאוֹת לָךְ" (תהלים מה, טו), וזכאי הוא כאשר יתקן ויזכה לזה, ואם אינו זוכה אפילו בהגלגול של היובל להעמיד תולדות, הרי הוא כלא היה.

ואם לא הוליד, אחר כך מתגלגל ביסורים עד שימצא גואל

שהרי חזר לזה העולם ולא נשתלם בימיו לישא אשה ולהעמיד תולדות, מה כתוב בו: "אִם בְּגִפּוֹ יָבֵא בְּגִפּוֹ יֵצֵא", אם יחידי יכנס בזה העולם בלי תולדות, שלא רצה מקודם לעסוק בזה, וגם עכשיו הוא יוצא מזה העולם יחידי בלי זרע, הולך הוא כאבן בכף הקלע, עד המקום שהוא שנקרא צור החלמיש, ונכנס שמה, מיד מנשב הרוח של אותו היחיד, שנפרד מן נקבתו והולך שפי^[ג], כמו הנחש שאינו מתחבר עם אחר בדרכו, ומנשב בו, ונדחק מיד לצאת מתוך המקום של צור החלמיש שהוא בגפו, והולך ומשוטט בעולם עד שימצא גואל שעל ידו יוכל לחזור לזה העולם^[ג], וזהו "אִם בְּגִפּוֹ יָבֵא בְּגִפּוֹ יֵצֵא", זה שלא רצה לישא אשה להעמיד לו תולדות.

מי שעסק בפריה ורביה ולא עלה בידו יתגלגל עוד פעם ויזכה

אבל אם בעל אשה הוא, שנשא אשה ועסק להעמיד תולדות ולא עלה בידו, זה אינו נגרש כמו אחר ההוא, לא יבא בגפו ולא יצא בגפו, אלא אם בעל אשה הוא, הקדוש ברוך הוא אינו מקפח שכר כל בריה, אף על פי שלא זכו לבנים, אלא אם זכו לעשות מעשים טובים, מה כתוב: "וְנָתַתִּי לָהֶם בְּבֵיתִי וּבְחוֹמֹתַי יָד וְשֵׁם טוֹב מִבָּנִים וּמִבָּנוֹת" (ישעיהו נו, ה), ואם לא, מה כתוב, "וְיֵצְאָה אִשְׁתּוֹ עִמּוֹ", שניהם באים בגלגול, וזוכים להתחבר יחד כמקדם, וזה אינו נושא אשה גרושה, אלא זו שעסק עמה מקדם ולא זכו אז, עתה יזכו ביחד אם יתקנו מעשיהם, ועל זה כתוב: "וְיֵצְאָה אִשְׁתּוֹ עִמּוֹ".

זיו הזוהר
שיצא לחפשי ויעמוד בעלמא דנוקבא. יב. זה שסרס הקדוש ברוך הוא להזכר, וצנן את הנקבה. סמא"ל, שנפרד מנקבתו לילי"ת כידוע, בהסוד יג. זה אחיו, על ידי מצות יבום.

זוהר חלק ב' פרשת משפטים דף קו ע"א

מי שלא עסק בפריה ורבייה יתכן שהמלכות תחזירנו בגלגול ויהיה לו בנים מגרושה

"אם אֲדַנְיֹו יִתֵּן לוֹ אִשָּׁה וּגוֹ", עתה חוזר הכתוב לענין הראשון, לזה שיצא בגפו בלי נקבה כלל^[1], שיגאלנו מקום ההיא שנקרא שביעית, ושביעית ההוא נקראת אדוניו, אדון כל הארץ הוא, ואם אדוניו זה ירחם עליו, ויחזיר אותו לזה העולם בגפו כמו שהיה, ויתן לו אשה גרושה, שהמזבח הוריד עליה דמעות, ויתחברו יחדו, וילדה לו בנים או בנות, האשה וילדיה תהיה לאדניה כמו שנתבאר^[2].

אין דבר בעולם שעומד בפני התשובה

שהרי אם חזר ותיקן מקום ההוא שפגם בחייו שמקודם, מתקבל לפני המלך הקדוש, לוקח אותו ומתקנו על תקונו אחר כך, וזה נקרא בעל תשובה, שהרי נחל מושבו של מקום הנהר ההוא הנמשך ויוצא^[3], והתקין עצמו מה שהיה בתחלה, כיון שנתתקן וחזר בתשובה, הרי נתעלה על תקונו, שאין דבר בעולם ואין מפתח בעולם שלא ישברנו זה החוזר בתשובה.

במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד

ומהו "והוא יצא בגפו", היינו ככתוב: "על גפי מרמי קרת" (משלי ט, ג), כמו שם שבח והרמה, אף כאן שבח והרמה, להמקום שבעלי תשובה עולים, שאפילו צדיקים גמורים אין יכולים לעמד שם.

זוהר חלק ב' פרשת משפטים דף קט ע"א

היה אפשר להם להוליד והם לא רצו יתגלגלו ולא יזדווגו עוד יחד

ועוד, "אם בעל אִשָּׁה הוא", אם הוא עמל ולקח אשה ולא רצה להעמיד תולדות, אף על פי שיש לו אשה^[4], או אם היא מיאנה בזה, [ועשה כרצונה] ובא לעולם ההוא בלי תולדות, ולא השגיחו על פועל ידי ריבונם^[5], "וַיִּצְאָה אִשְׁתּוֹ עִמּוֹ", הוא חוזר לבוא לזה העולם בגפו של זכר, והיא בנקבה^[6].

אין ברשותו של אדם לישא את מי שרוצה

"וְאִם אֲדַנְיֹו יִתֵּן לוֹ אִשָּׁה", "אֲדַנְיֹו", זה הוא אדון כל הארץ, "יִתֵּן לוֹ אִשָּׁה", מכאן שאין הדבר עומד ברשותו של אדם לקחת אשה, אלא הכל במאזנים לעלות, "יִתֵּן לוֹ אִשָּׁה", שהרי אין הדבר ברשותו הוא, ומי היא האשה, זו שאינה זיווג שלו, ולא נזדמנה אליו, כי הוא היתה מזומנת לאחר, והקדים זה ברחמים ולקח אותה, ונתנה לו זו שאינה ראויה אליו.

זיו הזוהר

"וּלְכַבּוּ יְבִין וְנָשָׁב וּרְפָא לוֹ" (ישעיהו ו, י). יז. זה גרע יותר מראשון. יח. שכתוב "לא תהו בראה לשבת יצרה" (לשעיהו מה, יח). יט. פירוש, שהם יבאו בגלגול להיותם בגפו, זה לבדו וזו לבדה, ולא יזדווגו

יד. היינו, שלא נשא אשה כלל. טו. כאן משמע כוונתו שהבנים יהיו שייכים אליו, והוא אביהם יחשב ויתקן הפגם שלו שמקדם. טז. היינו, שיזכה להארה מעולם הבינה, מקור התשובה, ככתוב

הקדים בתפילה ולקח אשה שאינו שלו אין הבנים שלו

שהקדוש ברוך הוא ראה, שאשה הזאת עתידה להעמיד תולדות בעולם, ולפי שזה הקדים ברחמים נתנה לו, ונשא פירות מן הזרע שזרע בגנה שאינה שלו, לפיכך "הָאִשָּׁה וְיִלְדֶיהָ תִּהְיֶה לְאֹדְנֶיהָ וְהוּא יֵצֵא בְּגִפּוֹ"^[ב], אוי עני מסכן, כמה הוא עמל לריק, יגע ועמל לעשות פירות בגנה שאין היא שלו, ויצא ריקם.

ואם תשאל מפני מה, אם לפי שזרע בגנה אחרת שאינה שלו, הרי כאן הקדוש ברוך הוא נתן לו אותה הגינה להזריע בה, שהרי הוא מעצמה לא נטלה?

כיון שלא רצה להוליד מיעט את הבנים ועקר אותם מן אילן הנשמות

אלא בא וראה, כל הדברים שהקדוש ברוך הוא עושה, כולם בדין הם, ואין כל דבר על חנם, זה שהקדוש ברוך הוא נתן לו אשה ועשה עמה פירות ותולדות, אין זה כשאר בני גלגול, ואינו דומה מי שעמל בזה העולם להגדיל האילן ולא עלה בידו, למי שלא רצה לעסוק בפריה ורביה, אלא שהשחית והפיל עלי האילן, וגרע הפירות שלו.

לפיכך כדי שיהיה לו בנים צריך להתגלגל פעם שלישית

זה כיון שריחם עליו הקדוש ברוך הוא ונתן לו אשה ברחמים, גובה הקדוש ברוך הוא את שלו לראשונה, ולוקח לו מה שגרע המעיין ההוא, ולפיכך "הָאִשָּׁה וְיִלְדֶיהָ תִּהְיֶה לְאֹדְנֶיהָ" [ולא לו, והוא יצא בגפו] ואחר כך מוטל עליו שישוב ויעמל בעצמו, להשלים גרעונו.

זיו הזוהר

עוד יחד. כ. פירוש, שאף על פי שהוליד בנים כאלו לא הוליד, ויוכרח לבוא עוד הפעם בגלגול, בגלגול זה, לא יחשבו שלו, אלא הוא יצא בגפו כמבואר הלאה הטעם.